

Odpověď na tu otázku chtěl znát snad každý v Muškově. Není divu, že kolovaly různé řeči – že bratři ukradli polibek víle, nebo jim štěstěnu přisoudily čarodějnice –, já ale měla podezření na něco mnohem zlověstnějšího.

Víly ani čarodějnice nebyly známy svou laskavostí. To, co bratrům dávalo moc beztrestně vstoupit do lesa, byla spíš kletba než požehnání.

„To se musí umět,“ řekl Michal.

„Chtěla bych vás vidět při lovu,“ nadhodila Llywelyn.

„Ne,“ odsekl Jackal.

Llywelyn se na něj zamračila, ale jeho neomalenost ji neodradila.

„Co se chystáte lovit dnes?“ zeptala se.

„Cokoli, co nám zkříží cestu,“ odpověděl Michal.

„Doufám, že najdete jelena,“ řekla a pak dodala tichým smyslným hlasem, „dokázal by mi naplnit žaludek na celý měsíc.“

„Já tě naplním,“ odpověděl Michal. „Naplním tě celou.“

Zahihňala se a přimkla se k němu blíž, aby ho mohla políbit, ale než se jejich rty dotkly, promluvil Hans.

„Vtipný,“ řekl. „To samý jsem tě slyšel říkat minulý týden strážmistrově dceři a týden předtím zase dceři starosty.“

Za tu poznámku sklidil od Michala a Llywelyn nasupené pohledy, ale nevypadalo, že by se Llywelyn počtem Michalových milenek nějak trápila. Pozornost obrátila zpátky k němu a obtočila mu ruce kolem krku.

„Možná jsi jim něco slíbil, ale mně jsi slíbil víc.“

Po jejím prohlášení zavládlo tíživé ticho. Po chvíli Jackal přestal žvýkat a odložil nůž s vidličkou na desku stolu, pohled upřený na oba milence.

„Sliby jsou nebezpečné,“ prohlásil. „Nic jsi nesliboval, Michale, že ne?“

„N-ne,“ zakoktal se Michal. „Samozřejmě že ne.“

„A proč by mi neměl nic slibovat?“ chtěla vědět Llywelyn. „Jsem dobrá milenka. Jsem věrná milenka.“

„Jsi zasnoubená se synem strážmistra,“ poznamenal Hans.

„Jsi všechno, jen ne věrná.“

K tomu už neměla Llywelyn co říct.

Jackal vstal od stolu.

„Sliby jsou sice závazné, ale mohou být porušeny,“ prohlásil Jackal. „Lži jsou to, co sliby ruší, Llywelyn. A lži mají vždycky následky.“

Llywelyn ztuhla pod bratrovou pohružkou, ale nic už neřekla. Jackal odešel ze světnice. Hans ho následoval a za ním klopýtal i Michal, který Llywelyn odstrčil stranou, aniž by jí věnoval jediný pohled. Ta zůstala sedět jako opařená, pusu měla pootevřenou a oči vykulené, jako by si najednou uvědomila, že svedla špatného bratra.

Natáhla jsem se po svém plášti a vydala se za nimi ven. U dveří jsem se zastavila. Jackal nasedl na Kohouta a Hans naskočil do vozíku, který byl uvázán ke koňskému postroji. Michal se přidal jako poslední, a proto následoval bratry do lesa pěšky.

Sledovala jsem, jak odcházejí, když se ke mně připojila Llywelyn. Zkoumavě se na mě zadívala.

„Proč tady zůstáváš?“ zeptala se. „Mohla bys odejít, zatímco jsou pryč.“

Ta otázka mi přišla jako past, způsob, jak mě nachytat, abych řekla něco, co by mohla na oplátku vyzradit mému nejstaršímu bratrovi.